

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθ ἡ ν α ς

Ἡ συμφωνία τῶν Δυνάμεων.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐγράφομεν, ὅτι ἡ διαθρυληθεῖσα ὁμοφωνία τῶν ἐξ μεγάλων δυνάμεων ἐφάνη, ὅτι δὲν ἐστηρίζετο ἐπὶ ἐδραίων βάσεων· ὅτι αἱ ὑποβόσκουσαι ζηλοτυπία καθίσταντο ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ αἰσθητότεραι, καὶ ὅτι, ἀφοῦ πρῶτον ἐματαιώθη ἡ ναυτική ἐπίδειξις, ἐπέκειτο ἡδὴ καὶ τὸ ναυάγιον τοῦ ζητήματος τῆς ἀποστολῆς δευτέρων φυλακίδων εἰς τὰς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας. Τὴν ἐβδομάδα ταύτην, τὸ σαθρὸν τῆς εὐρωπαϊκῆς ὁμοφωνίας κατεδείχθη ἐτι λαμπρότερον· αἱ διαφωναὶ ἤρχισαν νὰ ἐκδηλώνωνται καθαρώτερον, καίτοι οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ ἡγεμόνες ἐξακολουθοῦσι πλέκοντες πανηγυρικοὺς ὑπὲρ τῆς ἐπικρατοῦσης δῆθεν ὁμοφωνίας· τὸ δὲ ζήτημα τῶν δευτέρων φυλακίδων, ὑποσκελίσαν τὰ ἄλλα ζητήματα, κατέστη τὸ κύριον ἀντικείμενον τῶν διαπραγματεύσεων καὶ ἀπειλεῖ μάλιστα νὰ λάβῃ διαστάσεις ἐπικινδύνους.

Ἡ Πύλη διαβλέπουσα εὐκρινῶς τὴν εὐρωπαϊκὴν κατάστασιν ὅπισθεν τῆς δῆθεν ὁμοφωνίας καὶ κατανοοῦσα ὅτι ἡ ὁμοφωνία αὕτη ἐν λόγοις μόνον ὑφίσταται καὶ οὐχὶ ἐν ἔργοις, ἀποκρούει πεισμονῶς τὴν περὶ εἰσόδου καὶ δευτέρων φυλακίδων διὰ τῶν στενῶν αἰτησιν τῶν δυνάμεων. Πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτῶν πρωτοστατούντος τοῦ σὶρ Φιλίππου Κάρρυ, αἱ καταβληθεῖσαι ὅπως πείσωσι τὸν Σουλτάνον νὰ ἐκδώσῃ τὰ φερμάνια τὰ ἐπιτρέποντα τὸν εἰσπλῶν τῶν δευτέρων φυλακίδων, ἀπέβησαν μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν γράφομεν, μάταιαι. Καὶ ἀναγγέλλεται ὅτι αἱ δυνάμεις ἤρξαντο ἤδη διαπραγματεύσεων περὶ τοῦ πρακτέου. Ἐνταῦθα ἀκριβῶς ἐγκτεται τὸ κρίσιμον σημεῖον τῆς παρούσης καταστάσεως. Αἱ τρεῖς δυνάμεις αἵτινες φκίνονται ὑποστηρίζουσαι ἐν τῷ παρόντι τὸν Σουλτάνον, — ἡ Ρωσία δηλαδή, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Γερμανία, — καὶ ἡ Αὐστρία ἥτις μεσάζει, θὰ στέρξωσιν ἄρα γε εἰς τὸ μέτρον τῆς ἀποστολῆς κοινῆς τηλεσιγράφου πρὸς τὴν Πύλην, ὅπως πειθαναγκασθῇ νὰ ἐπιτρέψῃ τὸν εἰσπλῶν τῶν φυλακίδων; Οὐδεὶς δύναται νὰ προῖῃ, διότι καὶ τῆς συναινέσεώς των καὶ τῆς μὴ συναινέσεώς των αἱ συνέπειαι θὰ ἦσαν σοβαραί.

Ἐὰν ἀπηυθύνετο τὸ κοινὸν τηλεσίγραφον καὶ ἡ Πύλη ἀνθίστατο καὶ εἰς αὐτό, αἱ τρεῖς δυνάμεις, αἱ ἀποκρούουσαι τὰς βίβλικας ἐν Ἀνατολῇ λύσεις καὶ ὑποστηρίζουσαι τὸ καθεστὸς κατ' ἀνάγκην θὰ παρέρχοντο εἰς τὸ νὰ λάβωσι μέτρα ἐκβιαστικά, ἀπὸ κοινῆς μετὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἰταλίας· τότε δὲ θὰ ἐξυπηρετοῦντο τὰ σχέδια τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς· ἐὰν δὲ πάλιν δὲν συνήκουν εἰς τὴν ἀποστολὴν κοινῆς τηλεσιγράφου, καὶ ἐναυάγει ὀριστικῶς ἡ περὶ εἰσπλῶν καὶ δευτέρων φυλακίδων αἴτησις, θὰ ἦτο ζήτημα ἐὰν ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ἰταλία θὰ ἠνείχοντο μετὰ ψυχραιμίας τὴν τοιαύτην ἀποτυχίαν, καὶ κίνδυνος θὰ ἦτο μὴ ἀποφασίσωσι νὰ ἐνεργήσωσι μονομερῶς, ἐκδιάζουσαι αὐτὰ τὴν εἰσόδον τοῦ Ἑλλησπόντου· καὶ τότε πάλιν, ἡ σύρραξις, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὁποίας τοσοῦτους κόπους καταβάλλουσι, θὰ ἐπῆρχετο μετ' ὅλων τῶν φοβερῶν συνεπειῶν τῆς, παρασύρουσα τὰ πάντα ἐν Ἀνατολῇ. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡ Πύλη ὑπετάσσετο εἰς τὸ κοινὸν τηλεσίγραφον, ἡ κατάστασις δὲν θὰ ἔπαυε νὰ εἴναι πλήρης κινδύνων, διότι μία ἐξέγερσις τοῦ μουσουλμανικοῦ φανατισμοῦ καὶ

νέα τις αἱματοχυσία ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀναγκάζουσα τὰς διπλὰς φυλακίδας τῶν πρεσβειῶν εἰς ἐπέμβασιν πρὸς προστασίαν τῶν χριστιανῶν, θὰ ἐξυπνέρεται πάλιν τὰ σχέδια τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς καὶ θὰ ἐπέφερε γενικὴν ἀναστάτῳσιν. Διότι κατόπιν τῶν διαστάσεων τὰς ὁποίας ἔλαβε τὸ ζήτημα τῶν δευτέρων φυλακίδων, ἡ ὑποχώρησις τοῦ Σουλτάνου εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν πίεσιν καὶ ὁ εἰσπλῶν τῶν φυλακίδων τούτων δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ γείνη ἄνευ κινδύνου διαταράξεως τῆς δημοσίας τάξεως ἐκ μέρους τοῦ ἐξημμένου μουσουλμανικοῦ λαοῦ.

Ἐκ τῶν εἰρημένων γίνεται κατάδηλον, ὅτι ἡ κατάστασις εἶναι πλήρης κινδύνων, οἱ δὲ κίνδυνοι προέρχονται ἀκριβῶς ἐκ τῆς ὑπολανθάνουσας ἀντιζηλείας τῶν δυνάμεων. Ἡ Πύλη προσπαθοῦσα νὰ ἐπωφεληθῇ ἐκ τῆς ἀντιζηλείας ταύτης εἰς ἐπικίνδυνον περιέρχεται θέσιν· διότι εἴτε ἡ ὑπολανθάνουσα νῦν ἀντιζηλεία ἐκπαθήσῃ εἰς φανεράν ῥῆξιν μετὰ τῶν δυνάμεων, εἴτε ὁ ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τῆς Πύλης ἀπειλούμενος κίνδυνος τῆς ῥήξεως συντελέσῃ, τὸν ἀντικείμενον, εἰς σύσφιγξιν τῆς ὁμοφωνίας, τὰς δαπάνας ὅλας θέλει ὑποστῇ πάντοτε ἡ Τουρκία. Τὸ προτιμότερον ἄρα, διὰ τὴν Πύλην, ἀλλὰ καὶ δι' ἡμᾶς αἵτινες ἐπιποθεῖμεν ὅσον καὶ αὕτη τὴν τήρησιν τοῦ καθεστώτος, θὰ ἦτο, ἐὰν ἄνευ θορύβου καὶ ταραχῆς, σιωπηλῶς οὕτως εἰπεῖν, ἐπέτρεπεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸν εἰσπλῶν τῶν φυλακίδων, χωρὶς νὰ ἐξαρθῇ ἡ περιέργεια καὶ νὰ ἐξεγερθῇ ὁ φανατισμὸς τῶν μουσουλμάνων. Ἡ πολιτικὴ τῶν ἀντιστάσεων καὶ ἡ μέθοδος τῆς παρεκκλίσεως τῶν ζητημάτων εἶναι σήμερον λίαν ἐπιβλαβὴς διὰ τὴν Τουρκίαν, ἥτις ἐπρεπε πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ταχίστην ἐξομάλισιν τῶν δυσχερειῶν καὶ τὴν ἐπέλευσιν τῆς γαλήνης.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Τῇ 16 Νοεμβρίου 1895.

Τὰ γραφέντα περὶ ταραχῶν. — Ἀκρα ἡσυχία. — Ἡ περὶ μεταθέσεως τοῦ κ. Λογοθέτου εἰδήσεις. — Ἀντιπρὸς προχθὲς ἀπὸ τῆς ἐπικρατοῦσας. — Γάμοι. — Ὁ κ. Σκριαμπὶν ὑπανδρεύει. — Ἀδελφικαὶ αὐτὸς καὶ ὁ κ. Λαζαρίδης. — Ὁ καιρὸς. — Λίον. — Δυστύχημα εἰς Κατσαοχωρίον. — Ὁ βαλὴν παρασημοφοροῦμενος.

Ἐν Ἀθηναίῃ ἐφημερίδι ἐδημοσιεύθη εἰδήσις περὶ ταραχῶν ἐκτραγιστῶν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἐνεκα τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν φανατικῶν Μουσουλμάνων κατὰ χριστιανικοῦ στοιχείου, ὅτι αἱ ἀρχαὶ προέβησαν εἰς τὸν ἀφοπλισμὸν τῶν κατοίκων καὶ ἐνεκα τούτου μέγας ἀναθρασμὸς ἐπικρατεῖ εἰς τὰ πνεύματα. Τοσαύτης σπουδαιότητος εἰδήσεις βεβαίως ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρονται περὶ τῆς ἐν Ἡπείρῳ καταστάσεως, ἐπειδὴ ὅμως φυσικῶς τῷ λόγῳ δύναται νὰ ταραχῇ τὴν ἡσυχίαν τῶν μακρὰν ἡμῶν πατριωτῶν ἔχοντες καθῆκον διὰ τῆς φίλης «Φωνῆς» νὰ διαβεβαιώσωμεν αὐτοὺς ὅτι ἀπολυομεν πλήρους ἡσυχίας καὶ ασφαλείας. Δὲν ὑπάρχουσι τοιαῦται ἀφορμαὶ μετὰ τοῦ Μουσουλμανικοῦ καὶ Χριστιανικοῦ στοιχείου, ἡ Α. ἐξ. ὁ Γενικὸς τοῦ Βιλαετίου ἡμῶν Διοικητὴς Ἀχμέτ Χιφζὴ πασᾶς ἐμφορεῖται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων διαθέσεων ὑπὲρ τῆς ἡσυχίας καὶ ασφαλείας τοῦ τόπου. Τὰ ἀναγραφέντα εἰσὶ διαδόσεις παλαιαί, ἀπὸ μηνὸς καὶ πλέον διαδοθεῖσαι ἐκ τοῦ κατωτέρου ὄχλου καὶ ἐφθασαν ἕως τὰς ἀκᾶς τοῦ Βαλῆ ἡμῶν

διὰ τῶν κυρίων προξένων, ὅστις διεβεβαίωσεν αὐτοὺς διὰ τοῦ κατηγορηματικωτέρου τρόπου ὅτι οὐδεὶς τοιοῦτος κίνδυνος ἢ φόβος ὑπάρχει.

Ὅσῃ λύπην προξένησε παρὰ τῷ κοινῷ τῆς πόλεως ἡ περὶ ἀπομακρύνσεως τοῦ ἀγαπητοῦ προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀλεξ. Λογοθέτου εἰδήσις, τόσῃ τὸν ἀντικεινὸν κατηύφραναν αὐτὸ ἡ ὑπὸ τῆς «Φωνῆς» ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτῆς φύλλῳ ἀναγραφείσα ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀνέστειλε τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ μέτρου τούτου.

Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐν μέσῳ πολλῶν καὶ ἐκλεκτῶν κεκλημένων ἐξ ἐκατέρων τῶν φύλων, ἐν οἷς καὶ τῶν προξένων Ἑλλάδος, Ῥωσσίας καὶ Αὐστρίας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ συμπαθεστάτου καὶ ἀξιολόγου νέου Ἰωάννου Δ. Χαρισιάδου διδάκτορος τὰ νομικὰ μετὰ τῆς διὰ πολλῶν προτερημάτων κεκοσμημένης δεσποινίδος Ἀθηνᾶς Α. Ἀλιέως. Τὸ μυστήριον τοῦ γάμου ἐπηυλόγησεν ὁ Α. Σ. ὁ ἅγιος Ἰωαννίνων κ. Γρηγόριος, παρὰ νυμφος δ' ἦν ὁ σεβαστὸς πρεσβύτερος κ. Β. Μακαριάδης. Μετὰ τὴν στέψιν ἐπηκολούθησε φαεινὰ χορευτικὴ ἐσπερίς, ἥτις παρετάθη μέχρι πρωΐας ἐν ἀδιαπτῶτι φαειρότητι τάξει καὶ εὐθυμίᾳ, μετ' ὃ ἀπῆλθον πάντες ἀποκομίζοντες γλυκείας ἀναμνήσεις καὶ εὐχόμενοι ἐγκαρδίως τῷ εὐαρμόστῳ νεκρῷ ζεῖγει μακροβιότητα, βίον ἄλυπον καὶ πᾶν κατὰ θύμιον.

Ἐπίσης τὴν δευτέραν ἐσπέραν ἐν τῷ Ῥωσικῷ Α. Προξενίῳ ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι μιᾶς ὀρφανῆς κόρης ὀνόματι Κρυστάλλως μετὰ τινος νέου Τσαρουχᾶ μετ' οὗ ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἦτο μεμνηστευμένη παρόντων καὶ τῶν κ. Προξένων. Ἡ μέγαιρα μήτηρ αὐτῆς Κατέρω ὀνόματι ὑπηρετοῦσα παρὰ τινι βέη κατεμαγεύθη ἀπὸ τὰ πλοῦτη τοῦ βέη καὶ ἐπέμεινε νὰ προσφέρῃ αὐτῷ τὴν κόρην τῆς ὀλοκαύτωμα. Ἡ κόρη ἀνθίστατο εἰς τὰς θελήσεις τῆς μητρὸς καὶ πρὸ μηνὸς νύκτα τινὰ ἠθέλησε βίᾳ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βέη, ὅτε κατορθοῖ με κίνδυνον τῆς ζωῆς τῆς νὰ διαφύγῃ τὰς χεῖρας τῆς μητρὸς. Ἐπειδὴ δ' ἠγέρθη θόρυβος ἐπεμβήκεν ἡ ἀστυνομία, ἥτις παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τὴν Μητρόπολιν. Παρὰ τῆς Μητροπόλεως ἐπειδὴ ἡ νέα οὐδένα εἶχε συγγενῇ παρέδόθη πρὸς φύλαξιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Δ. Λαζαρίδου διερμηνέως τοῦ Ῥωσ. Αὐτ. Προξενίου. Ὁ κ. Ν. Σκριαμπὶν συγκινηθεὶς ἐκ τῶν παθημάτων καὶ τῶν περιπετειῶν τῆς νέας πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ προικίου αὐτῆς ἔκαμε πᾶσαν θυσίαν καὶ οὕτω σώσας ἀπὸ βεβαίου κινδύνου νεαρὰν κόρην ἀποκατέστησεν αὐτὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Ἀξία παντὸς ἐπαίνου ἡ φιλόφρων αὕτη πρᾶξις τοῦ κ. Ν. Σκριαμπὶν καὶ τῶν συντελεσάντων εἰς τοῦτο.

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης παρασκευῆς ἔχουμεν ψυχρὸν δριμύ, ἐπὶ τῶν ὁρέων κατέπεσεν ἀρκετὴ χιών, τὴν δὲ Κυριακὴν ἐπεσκέφθη διὰ τινὰ λεπτά καὶ τὴν πόλιν, ἐν ᾗ μέχρις ἐσπέρας ἐξηκολούθησε βροχὴ ἀδιάλειπτος. Ἐκ τῆς βροχῆς φαίνεται ὅτι ἐπῆλθε δυστύχημα τι εἰς Λοζέτσιον τῶν Κατσαοχωρίων, ὅπερ διὰ τὸ τραγικὸν αὐτοῦ συνεκίνησε τὴν κοινωνίαν. Κατέπεσεν ἡ στέγη οἰκίας καὶ κατεπλάκωσε τὴν μητέρα μετὰ τὰ δύο αὐτῆς μικρὰ τέκνα, τοῦ δὲ πατρὸς αὐτῶν εὐρισκομένου ἐν ξενιτείᾳ. Τὸ γεγονός ἀνήγγειλεν ὁ μουχτάρης τοῦ χωρίου εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ αὐτοφίως γενομένης ἐτάφησαν τὰ ἀ-

— Τῇ 22 ὁκτωβρίου ἐν μέσῳ πολυπληθῶν φίλων

καὶ κεκλημένον ἐτέλεσεν ἐν Φαναρίῳ τῆς Κων)πό-
λεως τοὺς γάμους αὐτοῦ ὁ ἐκ Χλωμοῦ τοῦ Πωγωνίου
ἐμπόρος φίλος κ. Πέτρος Ἀναγνωστόπουλος μετὰ τῆς
δεσποινίδος Ρωζάνης Ξενιάδου, κόρης μεμορφωμένης.
Εἰς τὸ νεαρόν καὶ εὐάρμοστον ζεύγος εὐχόμεθα βίον
ἀνέφελον καὶ εὐδαίμονα.

ΕΚ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Πρὸ ἐτῶν οἱ ἐνταῦθα προύχοντες ὁθωμανοὶ
καὶ οἱ τοῦ ποινικοῦ κλάδου ὑπάλληλοι ἰδόντες
τὸν ἀμείλικτον χαρακτῆρα τοῦ τέως, προέδρου
τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου κ. Ἀγαπίου Εὐγενί-
δου, διὰ τὴν τιμωρίαν παντὶς ἐνόχου, καὶ ὁ ὁ-
ποῖος δὲν συμφώνει μὲ τὰς ἀρχὰς ἐκείνων οὔτι-
νες σκοπὸν εἶχον νὰ ὠφελῶνται χρήματα καὶ νὰ
ἐλευθερώουν ἐννοουμένους τῶν φρονεῖς καὶ κα-
κούργους προσεπάθουν δι' ὅλων τῶν ἀθερίτων
μέσων νὰ ἐπιτύχωσιν τὴν παῦσιν του, καὶ τὴν
ὁποῖαν ἐπὶ τέλους ἐπέτυχον, καὶ οὕτω ἀπολύ-
τως πράττωσιν, ὅ,τι βούλονται καὶ τὸ συμφέ-
ρον τοῖς ὑπαγορεύει, ἔχοντες προσωρινὸν πρόεδρον
τὸν ἀρχαιότερον δικαστὴν Ἰαβραήμ. Ἀγὰ Μπε-
χλάλη, ἄνθρωπον ὅστις ἐσπούδασεν τὰ νομικά,
εἰς τὸ μαγεῖρεϊον τοῦ ἀποβιώσαντος ἐνταῦθα
Μουτασερίφου Τζεδὶν πασσά καὶ εἰς τὸ Μαργα-
ρίτιον. Ἡ κεντρικὴ ὁμῶς τῆς Κωνσταντινου-
πόλεως κυβερνήσις, ἥτις ἐγνώρισε τὸν ἄνδρα ἐκ
τῶν μέχρι σήμερον πράξεών του, καὶ τὸν ἀπει-
νον ζῆλον του εἰς τὴν ταχείαν καὶ νόμιμον ἐκ-
περαίωσιν τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων, ὥφειλε νὰ
μὴν ἀκούσῃ τὰς εἰσηγήσεις τῶν ἐχόντων συμ-
φέρον νὰ παυθῇ, ἀλλ' ἀπεναντίας ὅχι μόνον νὰ
τὸν ὑποστηρίξῃ εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλὰ καὶ νὰ
τὸν προβιάσῃ, ὡς πράττει δι' ὑπαλλήλους τι-
μίους καὶ ἱκανοὺς εἰς ὁ κ. Ἀγαπίος Εὐγενίδης.
Δυστυχῶς ὁμῶς ἡ ἀρετὴ αὕτη εἶναι πολὺ μα-
κρὰν ἀπὸ τοὺς κυβερνῶντας, καὶ ἐπομένως τοι-
αύτην ἀμοιβὴν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ὁ κ. Ἀγά-
πιος Εὐγενίδης. Ὁ τόπος ὁμῶς σέβεται καὶ ἐν-
γνωμονεῖ πρὸς αὐτὸν διότι ἐπὶ ἐξαετίαν ὁλόκλη-
ρον ἀρκούντως ἐξετίμησε τὰς ἀρετὰς του, καὶ
τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρος του εἰς τὴν ἐ-
ξάσκησιν τοῦ καθήκοντός του, χωρὶς ποτέ νὰ
ἐπηρρεασθῇ ἀπὸ τὰς εἰσηγήσεις τῶν κακοβούλων,
εἴτινες δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἐνήργησαν τὴν παῦ-
σιν του. Ἄν αἱ ὀλίγαι αὗται λέξεις μας ἔσθω-
νον μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ μεγάλου καὶ δικαίου
ἡμῶν Ἀνακτος Σουλτάν Χανίτ Χάν, εἴμεθα
βέβαιοι, ὅτι ὅχι μόνον ἤθελεν ἱκανοποιήσῃ τὸν
ἄνδρα ἐπινάφερων αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλὰ
καὶ τοὺς καλοὺς αὐτοῦ καὶ τιμίους ὑπηκόους τῆς
ἐπαρχίας ταύτης ἤθελεν εὐχαριστήσῃ διὰ τῆς
πράξεώς του ταύτης.

Φ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΒΟΥΡΠΑΝΗΣ

Κατ' ἀπόφασιν τοῦ Δ. Συμβουλίου, ληφθεῖσαν τῇ
προτάσει τῆς ἐξελεγχθείσης τὴν διαχείρισιν τῆς ἐκκλη-
σιαστικῆς περιουσίας ἐπιτροπῆς, προσκαλοῦνται ἅπαν-
τες οἱ ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντες Βουρπιανῆται εἰς Γε-
νικὴν Συνέλευσιν, γενησομένην ἐν τῷ δημαρχεῖῳ τὴν
προσεχὴ Κυριακὴν 26 τῆς μηνὸς καὶ ὥραν 2 μ. μ.

Ἀντικείμενα τῆς Συνελεύσεως:

1) Λογοδοσία τῶν ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτρο-
πείας πεπραγμένων.

2) Ἀναθεώρησις τοῦ κανονισμοῦ, καὶ ἐκλογὴ νέας
ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπείας

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Νοβρίου 1895

Ὁ πρόεδρος
N. ZINNHΣ

Ὁ γραμματεὺς
A. KENTPOΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΤΣΙΓΑΡΑΣ

Δεινὸς ἐπλήγη ὁ ἐν Ἰωαννίνοις γηραιὸς ἐπιστή-
μων κ. Γ. Τσιγαρᾶς καὶ ἅπαντα ἡ οἰκογένειά του ἐπὶ
τῇ προώρῳ στερήσει τὴν 9 τοῦ λήγοντος μηνὸς τοῦ
υἱοῦ του Κωνσταντίνου διαπρέποντος ἐπὶ μαθήσει,
ἐπιστημονικῇ μορφώσει, εὐθύτητι καὶ μελετητικῇ
χαρακτῆρος, φιλοστοργία καὶ φιλοπατρία, ἐφ' ᾧ καὶ
ὅτι πάντων ἡγάπατο διὰ τὰ προτερήματά του ταῦ-
τα, δι' ὧν ἦτο πεποικισμένος, καὶ δι' ὧν ἤθελε
δράσθαι σπουδαίως ἐν τῷ βίῳ του. Ἀλλὰ φεῖ! νόσος
ἀπαισία ὑπέσκαψε τὴν θαλάραν υἱεῖαν του καὶ προώ-
ρως κατεβίβασεν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον, μόλις ἄγοντα
τὸ 26 ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ κατόπιν τόσων μό-
χων καὶ ἀγώνων ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης, ἣν εἶχεν ἐγ-
κολωθῇ καὶ ὅτε θὰ εἰδείνυτο ὅλη ἡ μορφώσις του
καὶ θὰ ἐφαίνετο χρήσιμος ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Τὴν κη-
δεῖαν τοῦ εὐέλπιδος καὶ πολυχλόστου Κωνσταντίνου
ἠκολούθησαν πάντες οἱ ἐπιστήμονες τῶν Ἰωαννίνων,
οἱ γενικοὶ πρόξενοι Ἑλλάδος καὶ Ρωσσίας καὶ ἡ ἐ-
κλεκτὴ κοινωνία τῶν Ἰωαννίνων λόγῳ ἐκτιμήσεως
πρὸς τὸν μετastάντα καὶ πρὸς τὴν οἰκογένειάν του,
ἥτις ἀνέκαθεν ποικιλοτρόπως ἔδρασεν ὑπὲρ τῶν κα-

λῶν. Ὁ θάνατος τοιοῦτου νέου ἔτρωσεν εἰς τὰ καίρια
καὶ μιχαίτατα, γονεῖς φιλοστόργους, ἀδελφὸν ἀγαπη-
τόν, τὸν ὡς υἱὸν ἀγαπῶντα αὐτὸν θεῖον κ. Ν. Τσιγα-
ρὰν καὶ πάντας τοὺς οἰκείους του οὔτινες τόσον προώ-
ρως ἀποφασίσθησαν τοιοῦτου ἀγλαοῦ τέκνου ἐν τῷ
ἔαρι τοῦ βίου του. Ἀλλ' οὕτως ἔδοξε τῷ Ὑψίστῳ, ὅς
εἶθε νὰ ἐνσταλάξῃ βάλαμον παρηγορίας εἰς τὰς και-
ρίως τρωθείσας καρδίας φιλοστόργων γονέων καὶ ἀ-
δελφοῦ καὶ λοιπῶν οἰκείων του, τὸ δὲ καλύψαν αὐτὸν
χῶμα εἷη ἐλαφρόν!

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ

ΠΕΡΙ ΔΡΟΒΙΑΝΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Γ. ΜΥΣΤΑΚΙΔΟΥ

(συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 163 φύλλου)

Αἱ γυναῖκες τῆς Δροβιανῆς εἶνε φιλόπονοι καὶ
ἐργατικαὶ ὡς αἱ τῶν ἄλλων χωρίων, ἀναδέχον-
ται οὐ μόνον ἅπαντα τὰ καθήκοντα τῶν ἀπόν-
των συζύγων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπιμελοῦνται εἰς
τὴν τῶν ἀμπελοχωρῶν καλλιέργειαν, ἥτις
εἶνε παραδειγματικὴ ὅταν αὗται μεταβιῶνται
ἢ ἐπιστρέφουσιν ἐκ τῆς ἀμπέλου ἢ ἀγροῦ πλέ-
κουσι περιπόδια (τσουράπια) ἢ νήθουσι μαλλίον
δι' οὗ κατασκευάζουσιν ἐνδύματα τοῦ ἑαυτοῦ-
των καὶ τῶν συζύγων αὐτῶν. Τινὲς δὲ γυναῖκες
καταγίνονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ὑφαντικὴν,
ὡς καὶ ἄλλοτε ἐν μικρῷ διαστήματι εἰς τὴν
καλλιέργειαν τῆς μετάξης, ἥτις δὲν ἠδουκίμην.

Αἱ γυναῖκες αὗται ἔχουσι καὶ πλείστην
ὁσὴν καθαριότητα ἐν ταῖς στολαῖς αὐτῶν καὶ
ἐντὸς τῶν οἰκίων των, τάξιν, οἰκονομίαν καὶ
τέχνην εἰς τὴν μαγειρικὴν, καὶ αὐστηρότητα
μεγάλαν εἰς τὴν ἠθικὴν.

Ἡ κόμη τῶν γυναικῶν εἶνε συνήθως μέλαινα
ἐνιαχὺ δὲ καὶ καστανόχρους, φοροῦσιν ἐνδύμα-
τα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τοπικὰ ἀπὲρ εἰσὶν σχε-
δὸν μελαιναὶ ἢ κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ πάν-
τοτε μακρὰ καὶ σεμνά· εἰς τινὰς εἰσῆλθῃ ἐσχά-
τως τὸ εὐρωπαϊκὸν ἐνδύμα. Τὸ δὲ κάλλυμα τῆς
κεφαλῆς συνίσταται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐκ τοῦ
«καλιμκερίου» ὅπερ πρὸ 18—20 ἐτῶν εἰσῆλθῃ
ἐνταῦθα, κράτουμένου τοῦ καλιμκερίου ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς διὰ βελονῶν. Τὸ πάλαι ἦσαν οὐ μόνον
τὰ ἐνδύματα λεπτά ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς κεφαλῆς
κάλλυμα ὅπερ ἦν ἐκ λευκῆς ὀθόνης ἢ ατσεμ-
πέρι» ὀνομαζόμενον, τὸ ὁποῖον ἐτίθετο ἐν τῷ
μετώπῳ καὶ ἐκρέματο ὀπισθεν μέχρι ὀσφύων.
Πλὴν τοῦ λευκοῦ ατσεμπερίου ἡ μανδηλίσις ἐκα-
λύπτετο ἐν ἀρχαιότεροις χρόνοις ἡ κεφαλὴ καὶ
διὰ φλοκωτῆς ἢ μαρχμαῖ καλουμένου ὅστις
καὶ εἰσέτι εἰς τινὰς γυναῖκας διατηρεῖται ἢ ἐ-
ξακολουθεῖ. Οἱ κάτοικοι μὴ δυνάμενοι νὰ ζή-
σωσιν ἐνεκα τοῦ ξηροῦ καὶ ἀγρόνου τοῦτου τό-
που ἀποδημοῦσιν εἰς διάφορα μέρη· ὡς λέγεται,
δὲν ὑπάρχει μέρος εἰς ὃ νὰ μὴ εὐρίσκηται. Δρο-
βιανίτης ἐφθασαν εἰς τὰ μακρύτερα μέρη τῆς
Εὐρώπης, Ἀμερικῆς καὶ Περίου, καὶ τὸ σύ-
στημα τοῦ ἀποδημεῖν ἤρξατο παρὰ τοῖς Δροβια-
νίταις πρὸ χρόνων παλαιωτάτων· ἀλλὰ καὶ πρὸ
τῆς ἐποχῆς ταύτης ἔζων οἱ πλείστοι διὰ τῶν
πριόντων καὶ δι' ἄλλων τοῦ τόπου μέσων (α),
διότι μετὰ τὴν καταστροφὴν καὶ ἐκρίζωσιν τῶν
δασῶν τὸ ἔδαφος αὐτοῦ ἐκτεθὲν εἰς τὴν ἐπὶ ἡ-
ρειαν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς πλημμύρας ἀπώλεσε
πολὺ τῆς γονιμότητός του καὶ ἡ ἀγκασις πλείο-
νας τῶν κατοίκων νὰ ἀποδημῶσιν. Ἐκ πολλῶν
δὲ τεκμηρίων εἰκαζόμεν ὅτι οἱ Δροβιανῆται ἐτα-
ξίδευσαν τὸ πάλαι εἰς τε τὴν Ἰταλίαν, Μακε-
δονίαν καὶ Κων)πολιν, ἐξ ἧς μετέφερον καὶ τὸν
λοιμὸν (πανώλην), ἀσθένειαν ὀλεθρίαν, ἥτις ἔκαμε
ὀλεθρον μέγαν εἰς τοὺς κατοίκους, τοὺς ὁποῖους
μετ' ὀλίγον ἠλευθέρωσεν ἀπὸ ταύτης τὴν νόσον
ἡ παντοδύναμος χεὶρ τοῦ Δημιουργοῦ, ὑπόταν
ἦλθεν ὁ καλόγηρος μετὰ ἁγία λείψανα τοῦ ἁ-
γίου Νικάνορος. Ἐκ τινος ἐπιστολῆς ἀπὸ τοῦ
1790 χρονολογουμένης μανθάνομεν ὅτι ἐταξί-
δουσιν καὶ εἰς τὰ μέρη τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης,
ὡς ὁ Πάντο Παπᾶς κτλ. ὅστις οὐκ ὀλίγα ἱερά
τῆς ἐκκλησίας ἁγίου Ἀθανασίου ἐδωρήσατο,
καὶ ἄλλοι πολλοὶ εἴτινες ἐθαυμάζοντο ἐν τῇ ἁλ-

(α) Ἡ Δροβιανὴ ἔχει καὶ τινα πεδιάδα 4 ὥρας
μακρὰν «Καλύβια Δροβιανῆς» ὀνομαζομένην, εἰς ἣν
ἔχει καὶ οἶκους καὶ νάον.

λοδαπῇ διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ ἐπιτηδεότητα καὶ
σχετισθέντες μετὰ τῶν ἐκείσε ἰσχυρῶν καὶ ἱκα-
νῶν μετέφερον ἐκεῖθεν τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν
πολυτέλειαν τῶν ἐνδύματων, ἥτις ὁμῶς δὲν ἐ-
καμε καὶ μεγάλην πρόοδον, διότι ὁ ἁγιος Κο-
σμάς ἐπέπληξε κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ περιο-
δεῖαν τοὺς κατοίκους διὰ τὰ τοιαῦτα πολυτέλη
ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἐπώλησαν ἵνα διδῶνται ὁ τό-
κος τῶν χρημάτων εἰς τὸν διδασκαλὸν νὰ διδά-
σκῃ τὰ τέκνα, περὶ οὗ θέλομεν ἰδεῖ παρακάτω.
Καὶ ἤδη ἐνεκεν τῆς στενοχωρίας τοῦ τόπου οἱ
εἰρήκαμεν μεταβαίνουσιν ἅπαντες εἰς τὴν ἀλλο-
δαπὴν καὶ μετέρχονται εὐδοκίμως διάφορα ἐπαγ-
γέλματα καὶ ἐπιτηδεύματα· ὑπῆρξαν καὶ εἰ-
σέτι εἰσὶν ἐπιτηδεύματα εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς
τὰ γράμματα· ταξιδεύουσιν εἰς Κων)πολιν καὶ
καὶ τὰ περίεξ αὐτῆς, Αἴγυπτον, Εὐρώπην καὶ
ἄλλα διάφορα μακρυνὰ μέρη καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν
Ἑλλάδα ἔνθα οἱ πλείστοι διατρίβουσιν ἐν τῇ
ἐμπορικῶτάτῃ τῶν Πατρῶν πόλει καὶ τὰ περίεξ
αὐτῆς, οὔτινες ἀναδείχθησαν καὶ εἰσέτι διαπρέ-
πουσιν ἐπὶ φιλογενεῖα πλούτῳ καὶ χρηστότητι
τῶν ἡθῶν οὐκ ὀλίγοι μεγαλέμποροι, τραπέζιται
καὶ ἐνυπόληπτοι ἔχοντες ἐμπορικὰς σχέσεις μετὰ
τῶν ἐμπορικωτέρων κέντρων τῆς Εὐρώπης καὶ
Ἀμερικῆς. Ἡ Δροβιανὴ εἶνε ὀνομαστὴ διὰ τὰ
διδακτικά αὐτῆς καταστήματα καὶ διὰ τὴν φι-
λομουσίαν τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων· ἐν γένει δια-
κρίνονται διὰ τὰ λαμπρὰ χαρακτηριστικά των,
τὴν φιλομουσίαν, φιλοπονίαν, εὐφυίαν, φιλοκα-
λίαν καὶ περιέργειαν· εἰσὶ πρότεροι καὶ προθυμώ-
τεροι εἰς τὸν πολιτισμὸν διὰ τῶν γραμμάτων
τῶν ἐπιστημῶν, τοῦ ἐμπορίου καὶ ἄλλων ἐπι-
κερδῶν ἐπιτηδεύματων καὶ ἀξιεπαινοῦ ὑπάρχει
ὁ ζῆλος, ὃν μετὰ ἀπαρμιλλοῦ φιλοτιμίας διει-
κνύουσιν αἱ δύο αὗται Κεῖνότητες ὑπὲρ τῆς ἀ-
ξιοπρεπέως συντηρήσεως τῶν ὑπαρχόντων ἐκπαι-
δευτικῶν καταστημάτων ἅτινα τῇ θεῇ συνάρ-
σει ἐλπίζομεν ὅτι μετ' οὗ πολὺ θὰ προαχθῶσιν
ταῦτα εἰς μεγαλειτέρα, διότι ἡ ἐνωσις τῶν σχο-
λείων θέλει ἐξεγείρει ἔτι περισσότερον τὴν φιλο-
τιμίαν τῶν ἀπάνταχου εὐρισκομένων προσφίλων
καὶ φιλομουσῶν Δροβιανιτῶν, εἴτινες διὰ τοῦ
ζήλου καὶ τῆς φιλοπατρίας αὐτῶν θέλουσιν ὡ-
θήσει τὰ πράγματα εἰς σημεῖον βελτιώσεως καὶ
ὑποστηρίξεως τῆς πρὸ ἐνός ἔτους συστηθείσης
ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ καὶ βαθυσχοῦ τοῦ ἁγίου
Δημητρίου λόφου κοινῆς κεντρικῆς ἀστικῆς σχο-
λῆς, ἥς τὰ ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν μετ' ἐπιση-
μότητος πέρουσι τὴν 26 Ὀκτωβρίου τοῦ 1894,
ἐνθα εὐχαὶ καὶ δεήσεις ὑπὲρ τοῦ φιλομούσου καὶ
φιλολάου ἡμῶν ἀνακτος Σουλτάν Ἀβδὺλ Χα-
μίτ Χάν, ἐμνημονεύθησαν πάντα τὰ τε ὀνόμα-
τα τῶν εὐεργετῶν, συντηρητῶν, συνδρομητῶν,
ἐφοροεπιτρόπων, διδασκόντων καὶ διδασκομένων
κτλ. καὶ ἀπηγγέλθησαν διάφοροι τῇ περιστάσει
λόγοι ὑπὸ τῶν διδασκάλων κ. κ. Σταύρου Δ.
Τάτση, Παναγ. Βολίδου, Κωνστ. Γ. Δζιούμπη
καὶ τοῦ οἰκονόμου Παπᾶ Πάνου Πετρίδου τοῦ
καὶ ἀρχιερατικοῦ ἐνταῦθα ἐπιτρόπου, καὶ διά-
φορα ἄσματα ὑπὸ μαθητῶν μαθητριῶν καὶ τῆς
διδασκαλίσσης Ἀμαλίας Στασιανοῦ. Ἀξιο-
μνημόνευτος εἶνε οὐ μόνον ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐ-
τελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐνώσεως τῶν σχο-
λείων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἰδρύθη τὸ
μεγαλοπρεπὲς τοῦτο κτίριον. Ἀξιομνημόνευτος
δυναταὶ ν' ἀποβῇ ἡ 26 Ὀκτωβρίου τοῦ 1894,
καθ' ἣν ἐτελέσθησαν ἐν ἁγίῳ Δημητρίῳ τὰ ἐγ-
καίνια τῆς ἐνώσεως τῶν σχολείων εἰς μίαν μόνον
κοινὴν καὶ κεντρικὴν ἀστικὴν σχολὴν, ἥτις θὰ
σημειώσῃ νέαν ἐποχὴν πραγματικῆς προόδου
καὶ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ. (ἀκολουθεῖ)

Δρ Β. Δ. ΡΕΚΚΑΣ

χειρουργός

τοῦ Αυτοκρατορικοῦ νοσοκομείου Χαμιδιέ

ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ

Ἀρχαῖος βαθμὸς τῆς Χειρουργικῆς Κλινικῆς Ἀθη-
νῶν παρὰ τῷ ἀειμνήστῳ καθηγητῇ Θ. Ἀρεταίῳ ἐν
Παρίσι τοῖς 66, ἐπὶ μακρὸν χρόνον τελειοποιηθεὶς περὶ
τὰ χειρουργικὰ, γυναικολογικὰ καὶ ἀγροδία νο-
σήματα.

Αἱ ἐγχειρήσεις πάσαι ἐκτελοῦνται παρ' αὐτοῦ δι'
ἀσπείας καὶ ἀντισπείας καὶ διὰ γενικῆς ἢ τοπικῆς
ἀναισθησίας κατὰ τὰς νεωτάτας καὶ τελειοτάτας με-
θόδους.